

## De efterlämnade skärvorna

Kämpa, kämpa, kämpa på! Dessa ord har jag fått höra hela mitt liv av mina föräldrar, som kämpat för att behålla sina liv. Ett krig som tog allt ifrån dem hemsöker ännu, likt ett spöke i en tjock dimma. Jag känner varje dag av de skärvor som lämnats kvar och som inte kan läggas tillbaka på sina rätta platser. Ett liv där varje andetag *inte* tagits för givet, är nu stilla. Men detta kommer du aldrig förstå till fullo - jag tror inte jag gör det heller. Kanske det är bäst så.

Minnen av ett hus som står i ruiner och av en mamma som inte har vatten att tvätta sina barn med, följer mig vart jag än går. De tunga hinkarna, fulla med vatten och med grova handtag, känns ännu i mina små händer. Tanken att mina föräldrar är enda anledningen till att jag är här just nu skrämmer mig. Hur mycket måste offras för att det inte ska finnas offer? Det är bäst att inte tänka på det, är något jag intalat mig varje dag i sexton år. Min systers leende som gömmer det hon gått igenom, skär igenom mig. Något som jag bara fått höra om, inte uppleva, spökar i mina drömmar. Jag vill inte tänka på allt mina föräldrar gått igenom, jag klarar det inte.

Jag åker tillbaka dit varje år. Det kallar på mig, mitt hemland. Att ännu se förfallna hus och familjer på gatorna krossar mitt hjärta. De stora, röda kryssen som finns kvar på husen markerar de fördömdas hus, mitt hus. Ett märke som antyder att vi inte hör hemma där, ett märke som bådår död. Färgen är ännu lika röd som för tjugofem år sedan. Kulhålen är ännu kvar där vid husets sida, lika djupa som de var den dagen de gjordes. De sitter precis bredvid min systers teckningar på väggen. Jag borde sluta tänka på det.

Min systers svettiga handflator som lyser fram då jag nämner det förgångna ger mig rysningar. Historierna jag hört och tårarna jag sett är ändlösa. Ändå, fortsätter tidens pil att röra sig framåt, aldrig bakåt. Ibland fastnar jag i mina tankar och det liv jag fått. Det är inte lätt. Denna värld är grym och den tar mycket ifrån oss, för mycket. Det kan min familj vittna om.

Mina föräldrar säger att det tog tio år av deras liv. Kriget stal de åren hänsynslöst och på ett barbariskt sätt, utan förberedelse. Rädslan som upplevdes då lever kvar, den kommer alltid

göra det. Tiden kan inte läka dessa sår, hur skulle den kunna göra det då den redan tagit så mycket? Jag avskydde tiden, den var som en rival jag aldrig kunde vinna över. Den var överlägsen. Men jag lärde mig leva med det och vi anpassade oss. En del skärvor ligger kvar på marken, men vi står stadigt ändå. Äntligen har vi den frid vi jagat efter så länge. Det känns skönt, eller hur?

Att jag sitter och skriver det här kanske du inte bryr dig om. Varför skulle du? Men jag vill ändå att du ska fortsätta kämpa på med den kamp som just du står inför. Om inte för dig, fortsätt då kämpa för mig och min familjs skull. Fortsätt kämpa för de som banat vägen för just dig.